STAND DER MAAN.

ptember	NIEUWE MAAN
. . . . .	EERSTE KWARTIER.
. . . .	VOLLE MAAN.
. . . .	LAATSTE KWARTIER.

WATERGETIJDEN.

		Hoog Water.	Laag Water.
3	WOENSDAG . . . 's morg.	6 00	av 12-00
4	DONDERDAG	6 51	12-51
5	VRIJDAG	7 42	1-42
6	ZATURDAG.	8-33	2-33

SURINAAMSCHE COURANT.

1834. WOENSDAG, DEN 3den SEPTEMBER. N°. 71.

PARAMARIBO.

Gouvernement Secretarij.

ARAMARIBO, den 2 September 1834.

...ens Zijne Excellentie den Gouverneur ...al der Nederlandsche West Indische ...ingen, wordt bij deze bekend gemaakt. ...zetting van het Brood bepaald is ...t:

BROOD van 8 Cents, moet wegen ...n

...lat van 4 Cents, 4 Oncen en ½ Lood. ...dende alzoo alle Broodbakkers ge... ...ich daarnaar te gedragen.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

ADVERTENTIEN.

...er 14 dagen, de Iuiste dag na... ...e bepalen, zullen de ondergeteeke... ...n, door den Vendumeester M. A. ...SER, publiek doen verkoopen:

...IT EN TACHTIG koppen *SLAVEN*, ...oorende aan de Erven wijlen Vrouwe ...HASARA KLEIN wed G. G. LANS, ...st gewerkt hebbende op de Plantadje *Lunenburg*, alsmede nog een goede ...kte *PONT*, eene kleine *LASTSCHUIT* ...*GER*, een zesriems *TENTBOOT* ...ün toebehooren, en eenige andere Goederen.

...voorts over *zes* Weken, de BLOOTE ...N der Plantadje *KLEIN LUNENBURG*, met de daarop staande GEBOUWEN ...l onderhoudene GRONDEN mitsgaders ...zes daaraan verbondene SLAVEN. ...'e de inventaris en bewijzen van ...om, in tijds bij genoemden Vendu... ...r ter *visie* liggen.

Paramaribo, den 30 *Augustus* 1834.

H. G. ROUX qq.
F. W. WERLE qq.

(38019)

De, door de Ondergeteekende ge...eerde verkoop van MEUBELEN nz. ...aanstaande Donderdag den 4den dezer ...geen voortgang hebben.

Paramaribo, den 1 *September* 1834.

C. A. ROMAN.

(38020)

FELIX OF HET BOSCH-KIND.

Nadat zekere heer *Mutsen* alles wat hem ...de wereld dierbaar was, te weten, eene ...te vrouw en twee lieve kinderen, die ...met hart en ziel beminde, had verloren, ...n hij het besluit de zamenleving te ont...ken, zich zelven eene kluis te bouwen ...aldaar als een kluizenaar te leven.

...e eenzaamheid verleent dikwijls troost aan ...mensch, vooral als men veel aan zijne ...emming en aan God denkt; zulke klui...aars verdienen onzen eerbied; maar men ...dt er ook, helaas! die onder den schijn ...n kluizenaar, bij het leiden van een lui, ...a dikwijls ongebonden leven, de wereld bedriegen en den natuurgenoot een onbetamelijk trachten in te boezemen. Wenschelijk ware het dat de laatste soort, des noods, door de overigheid tot voorkoming van schandelijke navolging, wierde geweerd.

De heer *Mutsen* kocht aan den ingang van een uitgestrekt bosch een morgen lands, dat hij met paalwerk omheinde en in eenen tuin hervormde, waarin weldra moezerij en boomvruchten tot zijn levensonderhoud wiesen. Te midden van hetzelve bouwde hij zijne kluis, en zoo leefde hij, zonder zelfsverveling, dienende God, en helpende de weinige reizigers, die hem nu en dan naar den weg door het bosch vroegen, gelukkig en tevreden, voor zoo verre het droevig gemis van gade en kroost zulks gedoogde. Weldra had hij zulk eenen overvloed van vruchten en groenten, dat hij er den armen van kon mededeelen; hetgeen hem een groot genoegen baarde.

Maar ik verhaalde zoo even dat hij alleen was en hierin had ik mis want hij had eenen hond. Hoe menig mensch heeft niet de gezelligheid van dit getrouwe dier tot troost in de eenzaamheid mogen ondervinden.

Azor, een patrijshond van de grootste soort, was zijn gezelschap en getrouwe wacht. Zijne overledene vrouw en kinderen hadden hem van jongs af opgevoed, en dit was eene reden te meer om aan het dier verknocht te zijn. De dankbare *Azor* verliet ook geenen oogenblik zijne zijde. Na des avonds in den tuin de ronde te hebben gedaan, keerde hij in de kluis terug en vlijde zich neder op eene mat, die aan het voeteneind van het bed zijns meesters lag.

Toen mijnheer *Mutsen* de zamenleving had vaarwel gezegd, legde hij tevens zijnen naam af, dien van *Ambrozius* aannemende, onder welken, of wel onder dien van: vader *Ambrozius*, hij in den omtrek algemeen bekend was.

De jaren vloden in deze eenzelvigheid voorbij. Het was reeds in het vierde van zijn eenzaam leven, toen hij op zekeren middag, na den arbeid van den dag te hebben volbragt, als naar gewoonte zijne kluis verliet, om met zijnen getrouwen *Azor* door het bosch te wandelen

Het is bekend dat honden, wanneer men dezelve bij het wandelen met zich neemt, de gewoonte hebben vier, en soms meermalen, door heen en weder vliegen, denzelfden weg af te leggen. *Azor* was hierin aan andere honden gelijk. Hij loopt vader *Ambrozius* vooruit, springt nu en dan in het rond, om zijne vreugde te bewijzen; maar gaat dit maal verder als naar gewoonte voort; eindelijk komt hij blaffende en met den staart kwispelende, als of hij zijnen meester iets nieuws wilde aankondigen, tot hem terug. Vader *Ambrozius* blijft hierop stil staan en ziet den hond aan, deze neemt zijnen meester daarop bij het pand van den rok en loopt voort als of hij eenen blinden leidde.

Op zekeren afstand gekomen zijnde, laat hij hem los; hij gaat naar den voet van eenen boom, doet als of hij er tegen wilde opklouteren, door zich tegen den stam van den boom op de achterste pooten op te rigten, en ziet om, ten einde te weten, of zijn meester hem is gevolgd. Vader *Ambrozius*, die zijnen hond nimmer in zulk eene onrust had gezien, komt nader bij, ziet naar boven in den boom, die zeer groot en lommerijk is, en bespeurt een naakt kind, dat genoegzaam halverwege den boom, op kruiseling gegroeide takken; lag te slapen

Wat zoude hij doen om dit kind te krijgen? Vader *Ambrozius* was niet gewoon op boomen te klimmen, en behalve dat, zijn ouderdom liet het hem geenszins toe. Hij moest, gevolgelijk van zijn voornemen afzien en wachten tot dat het kind uit zich zelf ontwaakte, ten einde het niet te verschrikken.

Azor, die gewisselijk onverduldig zal zijn geworden, begon op nieuw te blaffen. Het kind ontwaakt, maar schijnt meer verwonderd dan wel bevreesd op het gezigt van den vader *Ambrozius* met zijnen gezel, en klimt met eene verwonderingswaardige snelheid uit den boom. Vader *Ambrozius* begint het kind toe te spreken, maar het antwoordt hem alleenlijk met afgebrokene toonen, waaruit men geenen zin kon opmaken.

Terwijl de getrouwe hond tegen meester en kind opspringt, streelt vader *Ambrozius* het knaapje; hij neemt het daarna, uit voorzorg, opdat het hem niet ontvlugten, want dan had hij het onmogelijk kunnen inhalen, bij de handen en geleidt het zoo naar zijne kluis. Daar gekomen zijnde, bood hij het dadelijk eten aan: eerstelijk gekookte groenten, maar het kind weigerde die te eten, daarna brood en voortreffelijke vruchten, waarvan het met graagte scheen te nuttigen, voor alles van de vruchten; het koste hem, in den beginne, moeite het brood door te slikken, maar weldra was hij er aan gewoon.

Vader *Ambrozius* dacht, hetgeen natuurlijk was, dat het kind in het bosch was verloren; maar sedert wanneer en door wien? — Het zou niet gemakkelijk zijn om dit te ontdekken; ondertusschen was er in de gegevene omstandigheid niets noodzakelijker dan om het kind te kleeden en met het vermogen van de sprak eigen te maken.

Op het oog scheen het kind zes jaren oud te zijn; het had eene goede houding, was bruin van kleur, maar werd allengskens witter.

De kluizenaar had de kleederen van zijne vrouw en kinderen, uit achting voor de verstorvenen, als een heilig aandenken bewaard; die van de laatsten kwamen hem nu voor den vreemden vondeling zeer te pas en werden daaraan met geestdrift gewijd. Ondertusschen kostte het den kluizenaar niet weinig moeite, het kind die kleederen te doen aantrekken; maar geduld overwint alles, ed zoo ging het ook hier; daarenboven, was een ernstige blik van vader *Ambrozius* genoegzaam, om den kleinen gast gedwee en onderdanig te maken.

Vader *Ambrozius* ontdekte reeds, alvorens hij hem verstond en door hem verstaan kon worden, zijn zachtaardig karakter, en wel door twee bewijzen die niet kunnen missen, te weten: uit zijne gezindheid om zich in alles aan den wil van den kluizenaar te onderwerpen en uit zijne genegenheid voor *Azor*.

En ziedaar dan het gezelschap van vader *Ambrozius* en zijne bezigheden tevens vermeerderd; hij hield het voor eenen heiligen pligt, jegens GOD en de menschen, de grootste zorg voor een verlaten kind te dragen dat; door eene soort van wonderwerk in zijne handen was gevallen.

Naauwelijks zeven maanden na de ontdekking van *Felix*, kon hij lezen en had hij begrip van hetgeen men hem zeide. Welk eene genoegdoening voor den kluizenaar, van zijne gedachten met luider stemme aan zijnen jongen natuurgenoot te kunnen mededeelen, en de zijnen te kunnen verstaan. Toen ondervroeg hem de kluizenaar: waardoor hij in het bosch was gekomen? of hij bewustzijn van zijne ouders had? en wat al meer; maar hetzij hij geen geheugen had van het gebeurde, of dat hij te jong was om het zich te herinneren, hij kon aan deze duistere zaak geen het minste licht bijzetten. Hij had werktuigelijk als een wilde geleefd, en uit natuurlijk instinct wortels en vruchten opgezocht om zich te voeden.

Hij verhaalde dat hij op zekeren dag, door honger gedreven, en van zijn gewoon voedsel niets gevonden hebbende, bij vergissing eenen vogel had gevangen, maar, deszelfs verlegenheid bespeurende, geenen moed had gehad om hem te dooden en hem zijne vrijheid had weder geschonken. Een onwedersprekelijk bewijs van een goed hart.

Er was niet meer als een jaar noodig om hem te leeren lezen en schrijven. Vader *Ambrozius* gaf hem vervolgens onderrigt in de natuur- en aardrijkskunde en een weinig in de teekenkunde. *Felix* legde er zich met de borst op toe; hoe meer hij leerde, hoe weetgieriger en wijzer hij werd. De dankbaarheid welke in zijn hart lag opgesloten, ontwikkelde zich hoe langer hoe meer jegens God, jegens vader *Ambrozius*, ja zelfs jegens *Azor*, den getrouwen hond. »Zonder u, mijn goede *Azor*," sprak hij wel eens tot hem, »zonder u zoude ik nog onder de dieren des wouds wonen en, misschien te eenigen tijd, door dezelve zijn verslonden geworden. Hoe gelukkig is het, boven de dieren te zijn verheven! Daarvoor wil ik God, vader *Ambrozius* en den goeden *Azor* dankbaar zijn.

De tijd gaat spoedig voorbij, en zoo waren het reeds zes jaren dat *Felix* bij den goeden *Ambrozius* woonde, alwaar hij van geene tijdverveling wist, dat anders nu en dan bij kinderen het geval nog al eens is, want men wist van uur tot uur, waarmede men zich had bezig te houden.

Vader *Ambrozius*, die, zoo als gij wel kunt nagaan, een dagje ouder werd, begon ook de moeijelijkheden van den ouderdom, als zwakte en ongesteldheid, waarmede hij veelal gepaard gaat, te ondervinden, hetgeen hem in eene wreede onzekerheid over het lot van zijnen kweekeling bragt. »Wat zal er van dit kind worden, als ik niet meer ben!" riep hij uit. »o Mijn God! gij, die hem mij hebt geschonken, duld dat ik mijn werk voltooije, dat ik hem, zoo veel ik zulks kan, tot een' mensch vorme, die aan zich zelven genoeg heeft."

Toen *Felix* veertien jaren oud geworden was, bespeurde hij duidelijk dat de krachten van vader *Ambrozius* begonnen af te nemen, waarom hij zijne vlijt in den tuinarbeid verdubbelde, opdat vader *Ambrozius* van den arbeid geheel en al ontslagen mogte zijn. Des morgens bij het krieken van den dag, stond de knaap stillekens op, ten einde den slaap van den grijsaard niet te storen, en wanneer deze was opgestaan, vond hij al den arbeid, ten naastenbij reeds verrigt; wilde hij dan nog eene spade of eenig ander werktuig in de handen nemen, dan wist *Felix* altoos een of ander voorwendsel te vinden, om het hem te beletten.

De smart zoo wel als de moeijelijke arbeid, waaraan de heer *Mulsen* ongewoon was geweest, bragten hem zijner laatste bestemming allengskens nader. Elken dag, kwam hij eenen stap nader tot het graf, maar hij naderde het met gelatenheid, zonder vrees of schrik, want de deugdzame vreest den dood niet. Maar de gedachten, wat er van *Felix*, zijn' aangenomen zoon, dien hij beminde als of het zijn eigen zoon ware, worden zou? — Dit baarde zijne grootste kwelling.

Eenige maanden voor zijnen dood, zeide hij tot *Felix*, dat hij dit leven wilde verlaten met de zekerheid, dat *Felix* niet genoodzaakt zou wezen van de kluis te blijven bewonen, dewijl dit met zijne jaren niet overeenkwam en hij daarenboven aan de menschelijke maatschappij behoorde, dat hij daarom aan hem eenen brief van aanbeveling zou geven, dien hij een' zijner bloedverwanten moest ter hand stellen, welke hem in staat zou stellen om zijn brood in de maatschappij te verdienen. »Ik had het reeds vroeger moeten doen," voegde hij er bij, »en ik bid God om vergiffenis dat ik zulks niet deed! Ach! mijn waarde *Felix*, alle handelingen of daden des menschen, gaan met eigenbelang vergezeld."

»Ik beminde u zoo zeer! en hoe bemin ik u nog! o Ik kon mij niet eerder van u ontdoen, ook het nadeel (dat daarin voor u zou kunnen liggen opgesloten, zweefde mij voor den geest."

»Ik, u verlaten! riep *Felix* uit: »o mijn vader, denk zulks niet, ik ben u, naast God alles verpligt, en ik zou zoo ondankbaar zijn van u te verlaten!... Het is mij om het even wat er na uwen dood van mij worde; ben ik daarenboven niet sterk, heb ik geene armen? Hij, die werkt vindt altoos brood, dit hebt gij mij honderd en meermalen gezegd. Niets maakt mij ongerust, behalve de vrees van u te zullen derven. o Mijn vader, is het uur dan haast gekomen dat ik van u zal moeten scheiden?"

(*Het vervolg en slot hierna.*)

ZONDERLINGE ONTDEKKING VAN EENEN DIEFSTAL.

De Horologiemaker R*** te Jena had het ongeluk, dat hem, in het begin van den Jare 1806, al de Horologien, die hem tot reparatie gegeven waren, en waaronder zich verscheidene gouden van groote waarde bevonden, ontstolen werden. Alle pogingen, die hij aanwendde, om de dieven op te sporen, waren vergeefs. Na den slag van 14 October werd een gekwetst Fransch Officier bij den Hof-Apothekar *Wilhelmi* geinkwartierd. Deze gaf eenmaal den wensch te kennen van een horologie te willen koopen, en deze wensch was ook den knecht des Apothekers ter ooren gekomen. Wie zou hebben kunnen denken, dat dit mensch dien diefstal gepleegd had? — te meer — daar hij reeds sedert verscheidene jaren in dienst van den Hof-Apotheker was geweest, en nimmer de geringste verdenking van oneerlijkheid op zich had geladen! In de hoop, van een der gestolene horologien veilig te kunnen verkoopen, bood hij den Officier een derzelve voor eenen goedkoopen prijs aan. Zij konden echter den koop niet eens worden, en er ontstond eene kleine woordwisseling over. De Officier vroeg eindelijk den kerel, hoe hij aan de horologie gekomen was? En deze had de vrijpostigheid te zeggen, dat hij het eenen gesneuvelden Pruis, op het slagveld, uit den zak getrokken had. »Ei! ei!" zeide de Officier, »dan behoort dat horologie mij toe: want gij hadt het regt niet om te plunderen!" Hij hield het nu ook in der daad, en de man moest met ledige handen vertrekken. Eenige weken daarna had de Officier geld noodig en wilde daarom het horologie verkoopen. Het werd nu, tot dat einde, bij eenen jongen, in Jena studerenden, Griek gebragt, die ook wel genegen scheen om hetzelve te willen behouden, maar het evenwel te voren bij R*** liet brengen, opdat hij het waarderen en zijn oordeel over de deugdzaamheid van het werk zeggen zou. R*** herkende dadelijk dit horologie, en daar hij ook den eigenaar van hetzelve, die het, een jaar geleden, bij hem gebragt had om het te repareren, aanwijzen kon, zoo deed men nader onderzoek, en daar men eindelijk den knecht des Hof-Apothekers van den diefstal verdacht hield, werd hij ook aanstonds in arrest genomen. Bij het doorzoeken zijner goederen, werden nu ook de overige horologien gevonden, op twee na, die hij waarschijnlijk op een andere wijze zal verkocht hebben. De dief wist zich echter aan den strengen arm der geregtigheid te onttrekken; want op zekeren morgen in zijne gevangenis komende, vond men, dat hij zich verhangen had. Door den ongelukkigen oorlog werd dus R** van eene schadelijke verdenking, welk een diefstal, waarvan men geene de minste sporen ontdekken kon, hem berokken had, bevrijd en verscheiden personen kregen hun eigendom terug, hetwelk zij ongetwijfeld door algemeene plundering verloren zouden hebben, indien het niet door den diefstal, als het ware, in zekerheid ware gebragt geworden.

DE EDELMOEDIGE FRANSCHE OFFICIER.

Een Pruissche Officier werd, toen het Pruissische leger reeds ten volle op den terugtogt was, nog gevaarlijk gewond, en bleef bewusteloos op het slagveld liggen. Toen hij, eenigen tijd daarna, weder tot zichzelven gekomen was, bevond hij zich in eenen Franschen mantel gehuld, en, waarover hij zich nog meer verwonderde, hij had zijn geld en zijn horologie nog. Hij was juist op het punt, om zijne laatste krachten te verzamelen, en hier of daar te kruipen, alwaar zijne wonde verbonden kon worden, toen er een Fransch Officier op hem kwam aanrijden, en hem, meenende dat hij een Franschman ware, aansprak. De Pruissische Officier verhaalde hem echter hoe het hem gegaan was, en bood hem zijn geld en zijn horologie, hetwelk hij op eene onbegrijpelijke wijze weder gevonden had, aan. Doch de Fransche Officier zeide: »Ik rijd niet rond, om ongelukkigen nog ongelukkiger te maken. Kom op mijn paard, ik wil u naar het naaste dorp brengen." — Hij hielp er hem op en bragt hem werkelijk het naaste dorp binnen —

HET ANGSTVERWEKKEND MISVERSTAND.

In de herberg, *den gouden Beer*, in H., kwam in de eerste dagen na het gevecht een Officier, en begeerde van den Waard, die alles uit de kamer had weggebragt, om te gaan zitten, *une Chaise*. De Waard haalt de schouders op en wil te kennen geven, dat hij dergelijke rijdtuig niet heeft, althans geen een, dat men in de kamer brengen konde. Hij kon zich echter niet verstaanbaar uitdrukken, en de Officier werd ongeduldiger en roept niet dan *une Chaise, une chaise!* De waard geeft hem door teekenen te kennen, dat hij geduld zoude hebben, en zendt dadelijk zijnen huisknecht in de stad, om eene Chais te halen, waarmede men de kamer in- en uitrijden konde, zij mogte kosten, wat zij wilde. De huisknecht had reeds de halve stad doorkruist, toen hem eindelijk een student uit den angst hielp, en hem verklaarde: dat de Officier eenen stoel meende, die hem toen ook aanstonds bezorgd werd.

Een boer een proces voor het Parlement te Bourdeaux hebbende, ging eens naar den eersten President, om hem te verzoeken, dat hetzelve toch spoedig ten einde mogt komen — Hij had reeds eenen geruimen tijd in het vertrek gewacht, toen de President bij hem kwam, terwijl de oogen op *vier P* gevestigd had, die boven eene deur stonden, en beteekenden: *Pierre Pontac Premier President.* (*Pieter Pontak Eerste President.*) Deze nu vraagden hem; *wel mijn Vriend wat meent gij wel, dat deze letters be*»*duiden?* »*Waarachtig Mijn Heer*" hernam de boer [illegible] »Zij beteekenen *Pauvres Plaideurs Prenez Patience.* — (*Arme klagers, neemt geduld*) (*Anekdoten van Frederik den Grooten.*)

Ter Drukkerij van GEZUSTERS SERRES.